

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗ.

Τιμάται, καθ' ἕτος δίστηλα 2, καθ' ἔξαμηνα 1, κατὰ τριμηνίαν 1/2, προπληρωτέα.

Ἐκδίδεται ἀπό τῆς ἑδομάδος, ἀπροσδιορίστως.—Τιμὴ καταχωρίσεως, ὁ στίχος λεπτὰ 15.

ΕΛΛΑΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 30 Νοεμβρίου 1851.

Τέλος πάγτων δ' ἀρμοστῆς Οὐάρδος πόδοκησε, διὰ μίαν τούλαχιστον ἔξορίαν ἐκ τῶν ὅσων ἐσχάτως διενήργυσε, νὰ μᾶς κάμῃ γνωστὰς τὰς αἰτίας αἴτινες τὸν ἐπεισῶν δῆμος μεταχειρισθῇ καὶ αὐθίς τὰς Συντάγματας δυνάμεις του κατὰ τοῦ Κ. Δισγαρᾶ, ἐνδὸς τῶν ἐπαρχιακῶν συμβούλων Ζακύνθου. Εἶνε ἀληθὲς, ὅτι δικαιολογῶν τὴν τοιεύτην πρᾶξην του, ἐκ παραδρομῆς εἴτε ἔξ απροσεξίκης, ἀναφέρει ως αἰτίαν τῆς τιμωρίας τοῦ Κ. Δισγαρᾶ τὸ ἔγκλημα, ως δ' ἕδιος λέγει, τῶν Συντάκτων τοῦ Ρῆγα. Τὸ τοιοῦτο εἶνε περιέργον, ἀλλ' ὅμως δὲν μᾶς μέλει, τουλάχιστον εἶνε, ἐκ μέρους τοῦ ἀρμοστοῦ, μία εἰλικρινής ἔξιμολόγησις, καὶ νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς, δῆτις νὰ μὴ εὐχαριστῆται νὰ ἔξορίζεται, διάκις δ' ἀρμοστῆς τοῦ ὑπέσχετο γὰρ διακηρύξῃ, ὅτι τὸν τιμωρεῖ διὰ τὰ ὑποτιθέμενα τῶν ἄλλων πλημμελήματα. Τὸ καθ' ἡμᾶς, δὲν μισῶμεν τίποτε ἄλλο περισσότερον, δοσον τὴν κωφὴν καὶ ἄλλαλον ὑψηλὴν ἀστυνομίαν, ἥτις πειράζει τεὺς θυητοὺς εἰς τὰ σκότη τῆς σιγῆς, ως τὸ ἀδράτον δαιμόνιον εἰς τὰ σκότη τῆς γυντός.

Ἡ ἐπίσημος ἐφημερίς, τὸ παράρτημα τοῦτο τοῦ Φίλου τοῦ Ααοῦ, περιέχει τὸ πρὸς τὴν Γερουσίαν διάγγελμα τοῦ ἀρμοστοῦ, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 26 Νοεμβρίου 1851. ε. ν., ἀφορὸν τὴν περὶ ἡς δ' λόγος ἔξορίαν τοῦ Κ. Δισγαρᾶ. Διετρέξαμεν ἀπειράκις τὸ ἐπίσημον τοῦτο ἔγγραφον, δῆμος δυνηθῶμεν νὰ εὔρωμεν τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐπαρχιακοῦ τούτου συμβούλου, καὶ μολονότι δυνάμεθα νὰ καυχηθῶμεν ὅτι δὲν μᾶς ἐξέφυγε μηδεμία περίοδος, δημολογοῦμεν ὅμως, ὅτι δὲν ἡδυνήθημεν νὰ εὔρωμεν κανὲν τοιοῦτο. Εἶνε ἀληθὲς, ὅτι δ' ἀρμοστῆς, μετ' ὅρμαγδου καὶ πταγίου ἀναφέρει περίοδον τινὰ τοῦ Ρῆγα, καὶ ἔτι δ' Κ. Δισγαρᾶς παρθένει τὸν τυπογράφον νὰ ἐκδώσῃ τὸν 10 ἀριθμὸν του, εἰς τὸν δῆμον ἐμπειρίσχετο ἡ τοιαύτη περίοδος. Άλλα, ποιος, πρὸς Θεοῦ, δύναται νὰ πιστεύσῃ ἡ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ τοιοῦτο, καὶ ἀν ἡτο ἀλ-

θὲς, καθιστᾶ ἔγκλημα; Εὔτυχῶς ἡ ἀπάντησις τῆς Γερουσίας παρακολούθει εὐχριστῶς τὸ διάγγελμα τοῦ ἀρμοστοῦ, καὶ δίδει εἰς τὸν ἀναγνώστην σαφεστέρας πληροφορίας, διότι δύο ἔγγραφα είναι βεβαίως ἀξιοπιστέρα τοῦ ἑνός. Παραδέχεται λοιπὸν καὶ αὐτη, καὶ δρίζει τὴν πρᾶξιν ταῦτην τοῦ Κ. Δισγαρᾶ, ως ἐπανάστασιν καὶ τὰ τοῦ κράτους τῶν νόμων. Ἄς φαντασθῆ τώρα πᾶς τις τὸ μέγεθος ἐνδὸς τοιούτου ἔγκληματος! Ἡ κοινωνία ἄπασσα, ψάλλουσι συμφώνως καὶ οἱ δύο οὗτοι χοροί, ἐπαπειλεῖτο· οἱ καλῶς διατεθειμένοι πολίται ἔκινδύνευσαν γὰ σπαραχθῶσιν, ἐν ὀνόματι τῆς ἑθνικότητος καὶ τῆς θρησκείας· τὰ πάντα τέλος πάντων συνεκινδύνευσαν, ως δύτε τεράστιος τις κομῆτης, διαβαίνων πλησίον ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπειλεῖ νὰ προσκρόσῃ εἰς αὐτὴν καὶ νὰ φέρῃ, διὰ τῆς συγκρούσεως ὅλων τῶν οὐρανίων σωμάτων, τὸν παντελῆ ἑξολοθρευμὸν τῆς φύσεως. Εἰς τοιαύτην λοιπὸν περίσσαν, ποιὸν μέσον ἡτο ἀρμόδιον δῆμος ἡ ἀρμονία τοῦ ἐπανησιακοῦ στερεώματος ἀποκατασταθῆ; Τὸ νὰ σταλῇ εἰς τὸ δρκωτὸν δικαστήριον δ' Κ. Δισγαρᾶς, ἡτο δικαστικός τις σολοκισμὸς τὸ τοιοῦτο· ἔξ ἄλλου, τὸ κατηραμένον τοῦτο δικαστήριον ἡθώωσε τοὺς συντάκτας τοῦ πολυθρυλλήτου φυλλαδίου καὶ τώρα, ποῖα ἐλπίς εἶνε, διὰ θέλει καταδικάσει τὸν ἐπαρχιακὸν σύμβουλον Δισγαρᾶν, δι' ὅτι οἱ Συντάκται τοῦ Ρῆγα ἐδημοσίευσαν; Ἄν δ' ἀρμοστῆς ἐπρονοοῦσεν ὀλιγώτερον διά τὴν ὑπεράσπισιν τῆς κοινωνίας, ίσως ἡτο τακτικῶτερον νὰ παινθῇ πρῶτον δ' Κ. Δισγαρᾶς, καὶ νὰ παραπεμφθῇ ἀκολούθως εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, διὰ νὰ δικασθῇ. Άλλα εἰς τὰς μεγάλας κρίσεις τῶν Λαῶν, τὰ προχειρότερα μέσον εἶνε τὰ καταλληλότερα. Ὅταν ἡ κοινωνία ἐπαπειλῆται, τὸ 4 ἀρθρον τοῦ 2 Τμήματος τοῦ 7 Κεφαλαίου τοῦ Συντάγματος προνοεῖ ἔριστα! Οἱ Θωνοί, ἡ Ἔρικουσα καὶ τὰ Ἀντικύθηρα διατί ἄλλο πλέουσιν ἐν μέσῳ ἀπεράντου θαλάσσης, εἰμὶ διὰ νὰ χρησιμεύωσιν εἰς τὴν κυβέρνησιν, διάκις ἐπαπειλεῖται ἡ κοινωνία, οἵοι λοιπὸν μόλις δ' Κ. Δισγαρᾶς ἐξεσφραγίσθη εἰς τὸν αἰγαλεϊόθικὸν θηθωνῶν καὶ ἀμέσως ἡ ἡσυχία ἐπανῆλθε καὶ ἡ τάξις εἰς τὸν κόσμον ὅλον μηδὲ θελει κινδύνευσεν ἡ κοινωνία εἰς τὸ ἔκτη, ἐπίζομεν, ἐκτὸς ἀν χρειασθῇ νὰ σταλῶσιν νέοι τινὲς ἀποικοι εἰς τὰς νῆσους ταύτας τῶν μακάρων,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΠΤΗΚΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΕΟΥΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α. Σ. Υ. Τ. Φ. 4. 0022

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ.

Ὥ πολυθέλγητρε πλὴν δυστυχήσεις κοινωνία, πόσοι τύ- | τ
ραννοὶ δἰ ἀγάπην σου!

Ἄλλ' ὅλα ταῦτα καλῶς ἔχουσι. · Διατὶ δημως ὁ ἀρμοστὴς δυσπιστεῖ εἰς τὴν νομιμότητα τῶν πράξεών του τούτων; λέγων, ὅτι δὲν ἔχει νὰ κάμη μεθ' ἐνὸς κόμματος νομίμου, ἀλλὰ μετὰ συνωμοτῶν· · στογάζεται ἄρα γε νὰ προφασισθῇ μὲ τοῦτο; Δυστυχῆς πρόφασις τοιαύτη! διότι παντοῦ ὑπάρχουσι κόμματα προτιθέμενα ν' ἀνατρέψωσι τὴν βάσιν αὐτήν τῆς κυβερνήσεως· καὶ δημως, εἰς τὰ κράτη ἐκείνα, δὲν τίθενται ἐκτὸς τοῦ νό-

Néαι ἔξοπλαι.

διὰ τοῦτο αὕτη τοὺς θεωρῆις συναμβάται, ὑπὲρ τῆς καταστροφῆς τῶν δόπιών πρέπει νὰ παραβιασθῶν καὶ νόμοι καὶ συντάγματα, καὶ τὸν δὲ τι εἰς τὰς κοινωνίας θεωρεῖται ιερώτερον; Όχι· ποσάς! Εὐχάτως μάλιστα ἀγγειλική τις ἐφημερίς παραπονεῖται, ότι κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κοσσούθ Ἀγγλοι ἔδοσαν συμπόσιον πρὸς ἄλλους Ἀγγλους, εἰς τὸ δόπιον ἀπηγορεύθη ῥητῶς πᾶσα πρόσοπος ὑπὲρ τῆς βασιλίσσης, καὶ δόπιοι οἱ συμποσιάζοντες ἐξεφράσθησαν καθερῶς ὅτι εἶναι ἔτοιμοι νὰ φησίσωσιν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς βασιλικῆς ἀξίας. Ἐτάραξε μηδὲ καν ἡ ἔξουσία τὴν εὐθυμίαν τῶν συμποσιαζόντων; Όχι.. Άλλ' δὲ τι εἶναι δικαιώματα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καταντά νὰ γίνεται ἔγκλημα εἰς τὴν Ἐπτάνησον. Οποίαν μεταβλητικὴν δύναμιν ἔχουσι τὰ ὅδατα τοῦ Ατλαντικοῦ!

Όμοιογοῦμεν, δτι ὁ ἀρμοστὴς δύναται νὰ φέρῃ πρὸς ὑπεράσπισιν του, καὶ ως ἐν παραδείγματι, τὸν βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, ἢ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας, τοὺς ἀρίστους τούτους τῶν νόμων παραβιαστάς. Ήμεῖς θέλομεν ἐπευφημῆσει τότε· ἀλλ᾽ ἡ πρέπει νὰ παύσῃ ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις τοῦ νὰ τυραννῇ εἰς τὴν Ἐπτάνησον διὰ τῶν ἀντιπροσώπων της, ἢ νὰ σιγήσῃ ὀνομάζουσα τυράννους, ἐκείνους τους ὅποιους ἢ ίδια τόσον ἐντελῶς μι-
εῖται.

Είναι τῷ ὄντι λυπηρὸν θέμα καὶ βλέπῃ τις τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἀντιπροσώπους κυβερνήσεως ἐγκυρωμένης εἰς τὴν φιλελευθερίαν τῆς καὶ εἰς τὸν πολιτισμόν της, νὰ ἔκδιδωσιν ἐκ τῆς ὑψηλῆς θέσεως των τοιαῦτα τυραννικὰ διαγγέλματα, τὰ δόποια βρέθουσιν ἀπὸ τὰς τερατολογίας, —διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν τίποτε ἄλλο, —τὰς καθ' ἔκαστην ἔξυφικονέντας ὑπὸ γνωσῶν τινῶν ὄργανων, ἀρκούντως σιγματισθέντων παρὰ τῆς κοινῆς γνώμης. ·Ποιὸς, τῷ ὄντι, δὲν ἀναγνωρίζει εἰς τὰς φράσεις τοῦ διαγγέλματος περὶ εἰς ερχομένων χρημάτων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ περὶ τεκτανομένων συνωμοσιῶν μετὰ τῶν ἐκτὸς τοῦ κράτους, τὰ ἀπειράκις ἐπαναληφθέντα τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ ληρόματα; Ἀν δὲ, ως διίσχυροίζεται, ὁ ἀρμοστής ἔχῃ ἀληθῶς εἰς χειράς του τὰς ἀποδείξεις, ὅτι ἀνθρωποι ἐκτὸς τοῦ κράτους, ἔχοντες ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ βίοσπαστικοῦ κόμματος, σκοπεύουσι νὰ διαταράξωσι τὴν εἰρήνην τοῦ κράτους τοῦ-ριων, αλλα φορούμενο μηπως περασῇ η ὥρογχοι αυτα-χωρίς βροτάς, καθὼς τόσαι ἄλλαι ἔπειτα, τί ζητῶμεν δικαιολογητικὰ διαγγέλματα; Ή Βουλὴ ἐντὸς ὀλίγου διαλύεται, καὶ αἱ νέαι ἐκλογαὶ πλησιάζουσι, ἢρα η κοινωνία ἔχει ἀνάγκην ἀσφαλείας καὶ υπερασπίσεως.

Ἐντοσούτῳ, ως πᾶς τις βλέπει, ημεῖς δὲν ἐπικρίνομεν ποσῶς τὰς τοιαῦτας φιλελευθέρους καὶ φιλανθρώπους πράξεις τῆς κυβερνήσεως. Δὲν δυνάμεθα δύως νὰ εὐ-ρωμεν τόσῳ πολὺ εὐχαρέστους, κατὰ τὴν τοιαῦτην χειμε-ρινὴν ὥραν, τὰς ἀπροσδοκήτος ταῦτας θαλασσίους δια-σκεδάσεις, μηδὲ θεωροῦμεν τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν πολιτῶν, εἰς τοὺς εκοπέλους τῶν Θύωνων, τῆς Ἑρικούστης, ἢ τῶν Αντικυθήων, ἀπλῆν τινα ἀλλαγὴν οἰκήματος. Διὰ τοῦτο στοχαζόμεθα, ὅτι ὅταν πρόκειται περὶ με-γαλητέρου τινος πράγματος, περὶ τῆς ἴδιας ίσως ζωῆς τοῦ πολίτου, ἡτο αἰδίκην περισσοτέρους τούλαχιστον προσοχής. Ή κατεσπευσμένη αὐτῇ τῆς ὑψηλῆς ἀστυνο-μίας ἐνέργεια ἐνδέχεται νὰ φέρῃ σύγχυσιν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὄντα, καὶ ἐπουμένως νὰ ἐξορισθῶσιν ἄλλοις ἀντ' ἄλλων.

O XΩΡΙΚΟΣ.

Έννοούμεν, ότι ή έξουσία αὕτη δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ μὲ μεγίστην ταχύτητα τὰ τοιαῦτα λάθη της. Μᾶς ἔμεινεν ἀνεξχειστικός, ἐντυπωμένον, εἰς τὴν μνήμην, τινὶ τρόπῳ, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐπανώρθονε τοιαῦτα παρόμοια λάθη τὸ ἐπαναστατικὸν τῆς Γαλλίας δικασθρίου, κατὰ τὰς φρικῶδεις ἐποχὰς τῆς πρώτης της, ἐπανασάσεως. Οἳταν ποτὲ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κατηγορουμένων ἀνεγινώσκετο ὁ κατάλογος τῶν ὀνομάτων των, εἰς ἣν αὐτῶν, μὲ ἐκπληκτικὴν χαρὰν παρετήρησεν εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὅτι τὸ ὄνομά του δὲν εὑρίσκεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐνόχων. — «Δὲν πειράζει τοῦτο,» ἀπεκρίθη, μὲ μεγίστην ἀταραξίαν νοῦς, ὁ ὑπηρέτης οὗτος τῆς Θέμιδος, « εἰπὲ λοιπὸν τὸ ὄνομά σου. » Καὶ ὁ διστυχῆς ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἔδοσε τὸ ὄνομά του, ἐστάλη μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὴν λαϊκητόμον. Ἀλλοτε πάλιν, ἀντὶ τοῦ νιοῦ, συνελήφθη ὁ πατήρ: ὁ διστυχῆς γεννήτωρ, ὅστις ἐγνώρισε τὸ λάθος, ἀπεφάσισε νὰ ὑποφέρῃ τὸν θάνατον διὰ νὰ λυτρώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ νιοῦ του. Ματαία θυσία! Τὸ δικαστήριον ἐπανώρθοσε τὸ σφάλμα του, θανατῶσαν μετὰ ταῦτα καὶ τὸν νιόν. «Πώς εὑρίσκουσι τὰ τοιαῦτα οἱ εἰσαγγελεῖς μας; Εἶναι ἄρα γε ἄξια μιμήσεως παραδείγματα;

Καὶ μὲν δῆλα ταῦτα ὑπάρχει λαὸς τις, πέραν τῆς Εὐ-
ρωπαϊκῆς Ἡπείρου, μέγας, ἔνδοξος, ἔνθερμος φίλος τῶν
ἔθνων κοτήτων. Οὐ λαὸς οὗτος, εἰς τὴν ἐμφάνησιν τοῦ πε-
ριδόξου ἡττημένου, τοῦ ἥρωος λέγομεν τῆς οὐγγαρι-
κῆς ἐπαναστάσεως, ἡλάλαξεν ἀπὸ εὐγενῆ ἐνθουσιασμόν·
καὶ ήμετοι δὲν δυνάμεθα εἰπεῖν νὰ θυματάσσουμεν τὴν μεγαλο-
φροσύνην ἐνὸς λχοῦ, δοτις δεικνύει τοσαύτην συμπάθειαν
ὑπὲρ τῶν τυραννούμενών Οὐγγαρῶν. Άλλ' ὁ μεγαλόφρων
οὗτος λαός, πότε ἀρά γε θά τι ἐνθυμηθῆ, ὅτι ἐντὸς τῆς
Μακεδονίας

ΑΙΑΦΟΡΑ

πάρχει καὶ ζῆ λαβές τις, ὅσις τυραννεῖται παρομοίως, ἐν δύναμι του, ὑπὸ τῆς ἴδιας κυρεργήσεώς του; Οἱ ἄγγλικοὶ οὗτοὶ λαὸς, διὰ ποίου κακὴν τύχην συγκινεῖται τόσον ὑπὲρ ἐνὸς λαοῦ, τὸν διποίον ὀλίγον ἢ τίποτε δύναται νὰ ὠφελήσῃ, διαμένει δὲ ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος εἰς τὰ παθήματα ἄλλου, ὑπὲρ τοῦ διποίου ἐν νευμάτου μόνον ἥθελεν ἀποδώσει πλήρη τὴν ἐλευθερίαν εἰς αὐτόν; Ήσως μᾶς εἴπωσιν, ἀδιάφορούσιν οἱ ἄλλοι δι' ἔνα λαόν μικρὸν γεγονότα ἀδύνατον εἶναι τούτο; Θαύμασθε τοῦ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

AAAIA.

Ο Παρατηρητής της Τεργέστης της 3 δεκεμβρίου, ἐφανιζόμενος ἐκ τινος γερμανικῆς ἐφημερίδος ἀναφέει τὴν ἔπινον πολυτικωτάτην τηλεγραφικὴν κείσιον. Τὸ Πρωτοδικεῖον θεωρήσαν τὴν ποινὴν ταύτην ἀσήμαντον, τὴν ἐτριπλασίασε, κατεδίκασε δηλαδὴ τὸν Κ. Λιβαδᾶ εἰς φυλάκισιν ἐννέα μηνῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΤΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ
κατελήφθη στο χαρτί της Ελλάς.

ΙΜΑΡΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ. Οι επικαίη συνέλευσις διετοπήθη από την Εύζωνα με οδηγημα των συνεδριάσεων της κατελήφθη στρατιωτικώς. Έμυλακίσθησαν τινὲς στρατη-

Ἐπειδὴ δὲ Φίλος τοῦ Λαοῦ θεωρεῖ αὐτό λαλα
τὰ ὑπὸ αὐτοῦ ἀναφερόμενα, καὶ ἀνεπιδεκτα ἀντιλογίας,
τὸν ἀρίνομεν γὰ σκιρτῷ εἰς τὴν ιδαγικὴν ταύτην γίνεται

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ.

του. Είναι δύμας ἀρκετὸς καιρὸς ἀφοῦ ἐπανειλλημένως ἀναφέρει φράσιν τινα ἐμπειρεχομένην εἰς τι ἀνώνυμον ἄρθρον, καταχωρηθὲν ποτὲ εἰς τὸν Φιλελεύθερον, καὶ ὅχι εἰς τὴν Ἀναγέννησιν, ὡς σφάλλων ἀναφέρει. Η φράσις αὐτὴ εἶναι, αἱ καθημαγμέναι· δάφναι, εἰς τὴν δοπίαν ὁ Φίλος τοῦ Λαοῦ ὑποθέτει ὑποκρυπτομένην μίαν στάσιν. Ήμεῖς γνωρίζοντες τί ηθέλησε νὰ ἔννοησῃ ὁ ἀρθρογράφος διὰ τῆς τοιαύτης περιφράσεως, ὀφείλομεν νὰ ἐκβάλωμεν τὸν συντάκτην τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ ἀπὸ τὴν ἀπάτην του, καὶ λέγομεν εἰς αὐτὸν μίαν φορὰν διὰ πάντα, διτὶ ἡ δάφνη μὲ τὴν δοπίαν στολίζονται οἱ Κεφαλῆνες κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἶναι καθημαγμένη, διότι ἐθάφη μὲ τὰ αἷματα τῶν Ἑλλήνων ὅλων, καὶ ιδίως τῶν Ἐπτανησίων, κατὰ τὴν μάχην τοῦ Λάλα, διπού πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἤριστευσαν. Ἐκπίζομεν διτὶ θέλει ἀρκεσθῇ ὁ Φίλος τοῦ Λαοῦ εἰς τὰς διασφέσεις μας ταύτας.

Αὐτοσχέδιος ποίησις.

Τὸ ὠραιότερον καὶ εὐγενέστερον δᾶρον, τὸ δοπίον ἔδοσεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ λόγος. Ὁ λόγος εἶναι ἡ ἀπέραντος ἐκείνη γραμμὴ, ὡς μᾶλλον τὸν διαχωρίζει καὶ τὸν διαστέλλει ἀπὸ τὰς μυρίας τάξεις τὸσων ἐπὶ γῆς ζώων, καὶ εἶναι τὸ κρατούσατον καὶ πλέον παντοδύναμον δύλον, διτὶ δοπίον ἐσυγχωρήθη νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὰ ἀδυτά του μυστήρια. Ὁ τοιοῦτος, διτὶ αὐτοῦ καὶ μόνου, γίνεται ἀπεριόριστος κύριος τῶν δύμιών του· τοὺς σύρει εἰς τὸν πόλεμον, διπού θέλουσιν εῦρει ἔνα τάφον, ἢ τοὺς σταματᾷ εἰς τὴν εἰρήνην· καὶ πότε μὲν, διτὶ ἐνὸς ἥχου, διὰ μιᾶς ἐνάρθρου φωνῆς, πραύνει τὰς ἐρεθισμένας ψυχάς των, πότε δὲ ἀνάπτει φλόγας εἰς τὰ νεκρὰ καὶ κατάψυχρα στήθη των. Ἄλλ’ ἀν τοιοῦτος εἶναι ὁ ἀπλοῦς ῥητορικὸς δηνομαδόμενος λόγος, ἵποιος θέλει εἶναι ἄρχει γε ὁ ποιητικὸς, ὁ λόγος ἐκεῖνος, δοτὶς ἐνόνων ἐν ἐκατῷ γλυκήν τινα μουσικὸν ρύθμον, καὶ διακοσμούμενος μὲ δύλα τὰ πλούτη τῆς διανοητικῆς καὶ αἰσθητῆς φύσεως, διαρρέει ὡς οὐράνιος τις καὶ ἔνθεος μελῳδία, διὰ τῶν ὡτῶν, εἰς τὰς ἐκστατικὰς ψυχάς μας; Ναὶ, οὐράνιος τοιαύτη μελῳδία, εἶναι ἡ αὐτοσχέδιος ποίησις. Ὁ ποιητὴς τότε, εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ θείου ἐνθουσιασμοῦ του, ὡς ἄλλη ἐπὶ τρίποδος Πυθία, λησμονῶν τὰ ἐπίγεια, ἀνυψώνεται εἰς τοὺς οὐρανούς, διπού ἀναγινώσκει τὸ διὰ τοὺς ἄλλους θυητοὺς ἐσφραγισμένον, ἀλλὰ διτὶ αὐτὸν μόνον ἀγοικτὸν βιβλίον τοῦ μελλοντος, καὶ ὅλως ἔξω ἐκυτοῦ, ἀναγγέλλει μὲ προφητικὸν τόνον τὰς ὑψηλὰς ἐκείνας καὶ πάγκοσμίους ἀληθείας, τὰς δοπίας ἄλλους μὲν δὲν πιστεύουσι καὶ ἄλλοι, περισσότερον ἡλίθιοι, μυκτηρίζουσιν. Ἅλλα, ποία καρδία, διτὶ δοσον λιθίνη καὶ ἀν ἥτο, κατὰ τὴν στιγμὴν καθ’ ἓν διτὶ αὐτοσχέδιος ποιητὴς Ιωσήφ Ρεγάλδης, ἔνθους ἀνηγγελεῖ τὴν προσεχῆ τῶν λαῶν ἀπελευθέρωσιν, καὶ ἐδακτυλοδείκτησεν ἔγγυς τὴν ἡμέραν καθ’ ἓν οἱ λαοὶ ὅλοι. Θέλουν σχηματίσει μίαν ποίησην, ἔχοντες ἔνα ποιμένα, τὸν Θεόν· ποιοι λέγομεν καρδία δὲν συνεκινήθη· ποία ψυχὴ ἐτόλμησε τότε νὰ μὴ πιστεύσῃ εἰς τὴν μεγάλην ταύτην καὶ εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν;

Ω Ναὶ, τοιαύτη εἶναι ἡ δύναμις τῆς ποιήσεως. Μεταδίδει αὖτη εἰς τοὺς ἀκροατὰς ἐν ἀκαρεῖ ἀκτινά τινα τοῦ ιεροῦ φωτὸς, τοῦ φωτίζοντος τὴν ψυχὴν τοῦ ιεροφάντου, ἥτις, εἰσερχομένη εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν, τὰς ἀγιάζει καὶ τὰς κατασταίνει ἐπιτηδείας, ὅπως ἐπευφημήσωσι καὶ εἰς ἐκείνα τὰ δοπία ἢ δὲν πιστεύουσι ἢ τυχὸν καὶ ἐχθρεύονται. Διὰ τοῦτο εἰδαμεν τινὰς νὰ ἐπευφημῶσιν εἰς τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Επτανίου εὐχάριστος τοῦ θεοπονεύστου τούτου ἀνδρὸς, οἵτινες δύμας δὲν παύουσι νὰ καταπολεμῶσι παντοίοις τρόποις τὸ ἔνδοξον τοῦ το μέλλον τῆς φίλης πατρίδος· εἰς νέος, τοῦ δοπίου ἡ ἀγρὴ καρδία σκιρτᾷ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ τοῦ ἑθνικοῦ μεγαλείου, μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν μελίρρητον ποίησιν τοῦ Κ. Ρεγάλδη, ὡς ἔνδεξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν, ἐστιχούργησε τὸ ἀκόλουθον ἄσμα, τὸ δοπίον εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

Ἀσμάτιον τῷ Κ. Ι. Ρεγάλδῃ.

Ἐθεσας δὲ τὸ ἔδαφός μας θεοίκελε τὸν πόδα,
Καὶ ἐνέπλησε τὴν γῆν μας ἀγλαὰ καὶ εὐώδη ρόδα
Ἡ τερψίθυμός σου Μοῦσα,
Πότε μαῦρα ἐνδυμένη, πότε δὲ λευκοφοροῦσα.
Οὔτε ἔπλεον τὴν αὔραν αἱ τερπναὶ σου μελῳδίαι,
Τῆς φωτοπαρόχου Κόρης αἱ ἀθάνατοι χορείαι
Ἄφησαν τὸν Ἐλικῶνα
Κ’ ἔφερον τὸν στέφανόν σου ἀπὸ ἔνδοξον ἀνθῶνα.
Εἰς τὴν ἀφθαρτόν σου λύραν στιλβον κάλλος διεγύθη,
Καὶ ὡς ὅχθη ποῦ κτυποῦσι τῆς θαλάσσης λευκὰ στήθη
Τὸ δέξιό σου ἥτο πνεῦμα,
Κ’ ἔβρυχθντο αἱ ἰδέαι εἰς ἀπλοῦν σου μόνον νεῦμα.
Ἄκοας ἀπείρους εἶχεν ἡ φωνὴ σου κρεμασμένας.
Εἰς τὸ κῦμα τοῦ Βοσπόρου μᾶς ἐκύλισε τὰς φρένας
Ω οὐράνιος ἰδέα!
Εἴθε! ἐπὶ σὲ νὰ λάμψῃ δ Σταυρός μας, Σιών νέα!
Ἐρρίπτες μὲ τὰς ώδας σου μειδιάματα ἐλπίδος
Εἰς λαοὺς κολαζομένους ὑπὸ φαύλης τυραννίδος.
Πλὴν εἰς δῶμα τυραννίας
Λαμπρὸς, εἴπες, θ’ ἀνατείλη Ἡλιος ἐλευθερίας.
Τὰ μελίρρητα σου ἔπη ἡναψήν τὴν ζωογόνον
Θέρμην τῆς ἐλευθερίας· ὡς τὰ κύματα τῶν χρόνων
Δὲν θὰ σύσσουν ἀπ’ τὰ στήθη
Τ’ σνομά σου, πάρεξ δταν τὰ καλύψουν κρύοι λίθοι.

π. σκαλτσούνης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΙΓΑΙΟΣΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΕΩΓΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΣΑΛΠΙΓΞ.